

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce: A.M., zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha,** proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované**

t a k t o :

- I. **Žalovaná je p o v i n n a** vydat rozhodnutí o odvolání žalobce podaném dne 9. 11. 2012 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň ze dne 31. 10. 2012, čj. OAM-41821-74/DP-2011, vedené pod sp.zn. MV-138303/SO-2012, ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. **Žalovaná je p o v i n n a** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by byla žalovanému uložena povinnost v soudem stanovené lhůtě vydat rozhodnutí o odvolání žalobce podaném dne 9. 11. 2012 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň ze dne

31. 10. 2012, čj. OAM-41821-74/DP-2011, vedené pod sp.zn. MV-138303/SO-2012, jímž nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky.

II. Důvody žaloby

2. Dne 22.5.2013 vydal Krajský soud v Plzni pod č. j. 57 A 29/2013 – 202 rozsudek, kterým zrušil rozhodnutí žalované ve věcech pobytu cizinců ze dne 6.3.2013, čj. MV-138303-5/SC)/sen-2012 a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Žalovaná však doposud ve věci neučinila žádný úkon a ignoruje tak závazný pravomocný rozsudek nadepsaného soudu. Jelikož žalovaný správní orgán ani po uplynutí lhůty delší 30 dnů ve věci nijak nerozhodl a neučinil žádný úkon, podal žalobce dne 5.8.2013 návrh na provedení opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu. Na tento návrh reagoval Ministr vnitra ČR usnesením ze dne 5.9.2013, čj. MV-138303-23/SO-2012 a to tak, že se tomuto návrhu nevyhovuje. Z obsahu usnesení se podává: „...Vzhledem k tomu, že Komise usnesením... přerušila správní řízení o odvolání, podaném dne 9.11.2012 do doby pravomocného rozhodnutí o kasační stížnosti podané dne 11.7.2013 proti rozsudku Krajského soudu v Plzni čj. 57A 29/2013 - 202 ze dne 22.5.2013, není dán důvod pro uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., " Dle žalobce jde o účelovou argumentaci žalovaného, neboť tato popírá smysl institutu přerušení řízení. Je sice nesporné, že správní řízení je formálně přerušeno, nicméně k tomuto neexistuje žádný pádný důvod. Naopak, postup správního orgánu je v rozporu s § 57 a 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce je totiž přesvědčen, že řízení o kasační stížnosti není svojí povahou předběžnou otázkou, nakořik rozsudek Krajského soudu v Plzni je pravomocný a dokonce i vykonatelný (přes návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku žalobě tomuto nebylo vyhověno). Jistě nelze v současné době předjímat, jak Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalované rozhodne, nicméně toto nemůže být předběžnou otázkou, nakořik v případě kasační stížnosti se jedná o prostředek mimořádný.

3. Podle ustanovení § 71 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí, pokud jej nelze vydat bezodkladně, nejpozději do 30 dnů. V souladu s článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, má každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Podle ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu vyřizuje správní orgán věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke sjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepostupoval bezodkladně a ve věci byl nečinný, podal žalobce dne 5.8.2013 návrh na opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. V reakci na tento návrh vydal Ministr vnitra ČR usnesení, kterým se návrhu nevyhovuje. Rovněž tak bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného, že se řízení přerušuje.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná zopakovala dosavadní průběh řízení. Uvedla, že rozhodnutím ze dne 31.10.2012, čj. OAM – 41821-74/DP-2011 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodlo o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dne 9. 11. 2012 napadeno odvoláním. Rozhodnutím žalované ze dne 6.3.2013, čj. MV – 138303-5/SO-2012 bylo odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Rozhodnutí žalované bylo napadeno včas podanou žalobou. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013-202 bylo rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 150/2002 Sb. zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Rozsudek Krajského soudu v Plzni byl dne 11.7.2013 napaden kasační stížností. Vzhledem k tomu, že po vydání uvedeného rozsudku nedošlo dle žalobce k jakýmkoliv úkonům, podal žalobce dne 5.8.2013 opatření proti nečinnosti žalované.

5. Usnesením žalované ze dne 28.8.2013, čj. MV– 38303-22/SO-2012 bylo správní řízení o odvolání podaném dne 9. 11. 2012 přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. c) v návaznosti na § 57 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb. do pravomocného rozhodnutí o výše uvedené kasační stížnosti. Usnesení žalované bylo dne 30.8.2013 napadeno odvoláním. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 16.9.2013, čj. MV–138303-26/SO-2012 bylo toto odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. zamítnuto a předmětné usnesení potvrzeno, neboť s ohledem na případné zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22.5.2013, čj. 57 A 29/2013-202 na základě výše uvedené kasační stížnosti, a tudíž nastalou nežádoucí dichotomií mezi případným novým rozhodnutím žalované vydaným na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22.5.2013, čj. 57 A 29/2013-202 a původním rozhodnutím žalované, je žádoucí, s ohledem na zásadu koordinace vyjádřenou v § 8 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., aby bylo správní řízení o odvolání podaném 9.11.2012, vedené pod sp. zn. MV – 139303/SO-2012, přerušeno do pravomocného rozsudku o podané kasační stížnosti. Ministr vnitra současně závěrem uvedl, že aktuální pobytový status žalobce není tímto rozhodnutím nikterak dotčen.

6. Žalovaná nezůstala nečinná, neboť usnesením ze dne 28.8.2013, čj. MV–138303-22/SO-2012 přerušila podle § 64 odst. 1 písm. c) v návaznosti na § 57 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb. správní řízení o odvolání žalobce podaném dne 9. 11. 2012. Žalovaná proto navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

7. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.* Podle § 81 odst. 1 soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 2 je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu

povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Podle odst. 3 soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

8. Mezi účastníky je sporné, zda se jedná o nečinnost, když žalovaná podle § 64 odst. 1 písm. c) v návaznosti na § 57 odst. 2 věty první správního řádu usnesením ze dne 28.8.2013, čj. MV– 38303-22/SO-2012 přerušila řízení o odvolání doručeném dne 9.11.2012 [směřujícím proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31.10.2012, čj. OAM – 41821-74/DP-2011, jímž bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb.] do pravomocného rozhodnutí o kasační stížnosti podané žalovanou proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013-202, kterým bylo rozhodnutí žalované o odvolání doručeném dne 9.11.2012 zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s. a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

9. Dle žalobce se jedná o nečinnost proto podal 5.8.2013 ve smyslu § 80 odst. 1 správního řádu návrh na učinění opatření proti nečinnosti správního orgánu. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 5.9.2013, čj. MV-138303-23/SO-2012 nebylo návrhu vyhověno. Žalobce tím ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Domáhá se proto žalobou, aby soud uložil správnímu orgánu (žalované) povinnost vydat rozhodnutí o odvolání doručeném dne 9.11.2012.

10. Dle žalované se o nečinnost nejedná. Žalovaná argumentuje tím, že nebyla nečinná, neboť učinila dle jejího názoru za dané situace potřebné procesní rozhodnutí, přerušila řízení o odvolání. Tento svůj postup odůvodňuje žalovaná nutností předejít situaci, kdy by vedle sebe mohla existovat dvě odlišná rozhodnutí o tomtéž odvolání žalobce, jedno, které by vydala vázána ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem krajského soudu ve zrušujícím rozsudku, a druhé, pokud by byl ke kasační stížnosti zrušující rozsudek krajského soudu zrušen Nejvyšším správním soudem.

11. Ve věci samé rozhodl krajský soud ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci výslovně souhlasili. Protože soud rozhoduje o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.) zjistil krajský soud před rozhodnutím v této věci, že je řízení o odvolání doručeném 9.11.2012 vedené u žalované pod sp. zn. MV–139303/SO-2012 stále přerušeno. Dále krajský soud zjistil, že byl Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013-202 zamítnut návrh žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

12. Otázkou, zda je podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu překážkou dalšího správního řízení, resp., zda je podání kasační stížnosti součástí řádného postupu správního orgánu vylučujícího nové rozhodnutí ve věci, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 24.4.2007, čj. 2Ans 3/2006-49 (dostupné na www.nssoud.cz) dospěl k závěru: „*I. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem*

vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. II. I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv. III. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.“

13. Rozšířený senát v citovaném usnesení uvedl: „Pro soudní řízení ve správním soudnictví je charakteristické, že správní orgány mají postavení žalovaného, tedy účastníka řízení. Jejich vlastní úkon (zde podání kasační stížnosti) nelze chápat jako vlastní výkon pravomoci ve správním řízení, tedy aktivní činnost orgánu směřující k rozhodnutí o právech či povinnostech jeho účastníků, nýbrž jako uplatnění procesních práv účastníka v soudním řízení vůči soudu s předpokládanými účinky, stejně jako by takový úkon učinil kterýkoliv jiný účastník řízení. To vše v ústavním rámci daném čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tedy v prostředí rovného postavení všech účastníků řízení bez rozdílu. Ve správním soudnictví (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) rozsudek krajského soudu nabývá právní moci doručením a podle odst. 6 téhož ustanovení je výrok pravomocného rozsudku závazný pro všechny účastníky, osoby na řízení zúčastněné, a pro orgány veřejné moci. Podle odst. 7 téhož ustanovení se stane rozsudek vykonatelným, jakmile uplyne lhůta k plnění, kterou soud ve výroku stanovil, a není-li vyslovena povinnost k plnění, nebo není-li stanovena lhůta k plnění, jeho právní moci.“

14. „Institut právní moci není vlastní jen soudnímu řízení správnímu, ale všem dalším oblastem, kde dochází k vydávání aktů státní moci, kterými je autoritativně rozhodováno o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Jde o důležitou vlastnost rozhodnutí znamenající jeho nezměnitelnost (formální právní moc) a závaznost (materiální právní moc). Na jedné straně vyjadřuje vůli státu vyřešit konečně určitou věc, vedle toho pak i zákaz dále jednat o téže věci v rámci téhož procesu. Jde o významnou záruku právní jistoty nejen pro účastníky řízení a jejich práva a svobody, ale i pro celou společnost. Musí být respektováno všemi státními orgány i osobami, věc je rozřešena konečně a závazně. Rozhodnutí je zásadně nezměnitelné, pokud proti němu není připuštěn řádný opravný prostředek, jehož podání v teorii i praxi tradičně bývá spojeno s odkladem vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, zpravidla do doby, než je o opravném prostředku rozhodnuto. Nezměnitelnost neznamená nedotknutelnost jakéhokoliv rozhodnutí vůbec, nicméně průlom do pravomocného rozhodnutí je možný jen výjimečně cestou mimořádného opravného prostředku. Je tomu tak stejně ve všech soudních procesních řádech, které upravují mimořádné opravné prostředky (srovnej např. úpravu dovolání v civilním i trestním soudním řízení, v tom nadto ještě stížnost pro porušení zákona), kde lze vysledovat velmi omezené zákonné důvody, přísné procesní náležitosti, krátké lhůty pro podání, soustředění k nejvyšším soudním instancím, apod. V praxi tak bývá změněn jen nepatrný zlomek pravomocných rozhodnutí. Nejinak je tomu i u kasační stížnosti. Ta, ač její důvody nejsou vymezeny natolik úzce, nepřestává být opravným prostředkem mimořádným, majícím všechny atributy jak „příbuzné“ prostředky v ostatních procesních řádech. Mimořádnost tohoto prostředku je zde odůvodněna zvláštní povahou správního soudnictví, kde (na rozdíl od obecného soudnictví)

věc před případným předložením soudu nejprve prochází zpravidla dvěma stupni správního řízení, v němž je dostatečný prostor pro vyřešení jak skutkových, tak i právních otázek případu. Posouzení, zda správní orgány učinily v tomto směru vše zákonným způsobem, je věcí soudního přezkumu, a to v jediné soudní instanci.“

15. *„V řízení podle hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního rozhoduje-li soud o žalobě rozsudkem, přichází v úvahu rozhodnutí podle § 76 nebo 78, a to zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému, vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí (přičemž v těchto případech je v dalším řízení správní orgán vázán v rozsudku vysloveným právním názorem), nebo zamítnutí žaloby. Doručením rozsudku účastníkům tento nabývá právní moci a vzhledem k tomu, že ani v případě zrušení správního rozhodnutí nestanovuje soud výrokem rozsudku nějakou povinnost a lhůtu k plnění, stává se tím obvykle i vykonatelným. Výrazem shora popsané procesní rovnosti žalobce (fyzické nebo právnické osoby) a žalovaného (správního orgánu) je právo obou obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností, to však v žádném případě samo o sobě nemůže znamenat, že procesy navazující zpravidla na pravomocné rozhodnutí krajského soudu, tedy podle okolností buď výkon rozhodnutí správního orgánu (v případě zamítnutí žaloby) nebo pokračování ve správním řízení dle pokynů vyslovených v soudním rozhodnutí (v případě kasačního rozhodnutí), ustanou až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Takový účinek podání kasační stížnosti nemá a mít ani nemůže a i zde se nabízí srovnání s účinky jiných mimořádných prostředků, které nebrání (v případě dobrovolného nepodrobení se výroku pravomocného rozhodnutí a povinností z něj vyplývajícím) zahájení a provedení výkonu rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu totiž nelze ve správním soudnictví napadnout opravným prostředkem, který by byl ex lege spojen s odkladným účinkem. Výjimkou, zásadně potvrzující toto pravidlo, je, s ohledem na zvláštní povahu věci, úprava kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (dříve azylu), kde zákon spojuje její podání přímo s odkladným účinkem (srovnej k tomu ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění).“*

16. *„Podání kasační stížnosti proto nemůže bránit správnímu orgánu v pokračování ve správním řízení; není úkonem tohoto řízení, které se rozhodnutím soudu znovu dostalo do stadia před vydáním konečného (případně dokonce prvostupňového) rozhodnutí, jež by odůvodnilo neprovádění řádných procesních úkonů či bránilo vydání nového rozhodnutí správním orgánem v mezích právního názoru vysloveného v kasačním rozhodnutí krajského soudu. Tak jako účastník správního řízení nemůže podáním kasační stížnosti vyloučit účinky právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, nemůže tak učinit ani správní orgán svou kasační stížností směřující proti rozsudku zrušujícímu. Zruší-li tedy krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, v níž správní orgán polemizuje s vysloveným právním názorem. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.“*

17. Rozšířený senát vážil i argumentaci poukazující na stav, který může nastat vydáním nového správního rozhodnutí před rozhodnutím o kasační stížnosti a k situaci, kdy by

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno, uvedl: „*V tu chvíli se věc dostane do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem, který vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) rozhodnutí „obživně“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. ... Řešením však není označení kasační stížnosti za součást řádného procesního postupu správního orgánu ve správním řízení, byť jejím podáním správní orgán zpochybňuje závazný právní názor soudu; ostatně je obtížně představitelné, že by stejný význam mohl být přiznán i kasační stížnosti podané žalobcem či osobou na řízení zúčastněnou. Vyloučeným řešením je neresppektování zákonných důsledků kasační stížnosti, s níž odkladný účinek spojen není.“*

18. „*I zde je však možno vážít přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k žádosti podávané zřejmě žalovaným - § 107 věta za středníkem. Nejvyšší správní soud, který je oprávněn tak učinit, přitom postupuje přiměřeně podle § 73 odst. 2, 4 s. ř. s. Nerozhodné je, že ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., přiznává oprávnění podat návrh pouze žalobci, neboť ustanovení § 107 je vztahuje ke každému stěžovateli, tedy i k žalovanému. Jiný závěr by také odporoval logice, že podat návrh na přiznání odkladného účinku může ten, kdo vyvolal soudní řízení svým návrhem směřujícím proti nějakému rozhodnutí, jehož výkon by mohl mít zákonem předpokládané negativní účinky. Také správní orgán tedy může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Přiměřeným užitím § 73 odst. 2, 4 s. ř. s. v kasačním řízení je v první řadě třeba rozumět, že stěžovatel se může domáhat odkladného účinku poukazem na stejné zákonné podmínky jako žalobce. Možnost přiznání odkladného účinku je ovšem podmíněna jejich naplněním. K nim patří mezi jiným i nenahraditelná újma, která by byla spojena s realizací napadeného rozhodnutí. Přesto, že soudní řád správní při rozhodování Nejvyššího správního soudu o odkladném účinku vyloučil z přiměřeného užití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., bude výklad přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mířit stejným směrem, ovšem ve vztahu k soudnímu rozhodnutí. Pokud bylo správní rozhodnutí krajským soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, pak přiznání odkladného účinku v sobě nese pouze to, že není realizován rozsudek krajského soudu, tedy, že správní orgán není oprávněn, ani povinen v řízení pokračovat a ve věci znovu rozhodnout. Zamezit důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu po dobu kasačního řízení lze podle soudního řádu správního pouze cestou přiznání odkladného účinku. Předpokladem však je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám. Ty, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“*

19. S uvedenou argumentací Nejvyššího správního soudu se krajský soud ztotožňuje. V citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je hodnocena skutkově obdobná situace, proto jsou závěry tam učiněné plně aplikovatelné pro posouzení důvodnosti žaloby v této právní věci.

20. Zdejší krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013-202 rozhodnutí žalované ze dne 6.3.2013, čj. MV-138303-5/SC)/sen-2012, jímž bylo zamítnuto odvolání podané žalobcem dne 9.11.2012 a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2012, čj. OAM-41821-74/DP-2011, jímž bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. Proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu byla žalovanou podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek. Je proto povinností žalované pokračovat v řízení o odvolání doručeném dne 9.11.2012 a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, tj. v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013-202, bez ohledu na to, že žalovaná podala proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

21. Žalobu shledal krajský soud důvodnou, proto uložil žalované ve smyslu § 81 odst. 2 s.ř.s. povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce podaném dne 9.11.2012 a stanovil k tomu žalované přiměřenou lhůtu.

Náklady řízení

22. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku a odměně advokáta, která se ve správním soudnictví stanoví podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o částku odpovídající této dani vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby DPH platné v okamžiku rozhodnutí soudu.

23. Od 1.1.2013 činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Sazba DPH činí 21 %.

24. Odměna advokáta sestává ze 2 úkonů právní služby, a to za jeden úkon (převzetí a příprava věci) podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon (podání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a paušální částky za dva úkony právní služby, tj. 6.800 Kč, včetně DPH 21 % z této částky ve výši 1.428 Kč, činí odměna advokáta 8.228 Kč. K odměně advokáta bylo připočteno 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 18, bod 2. písm. d) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí 10.228 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 29. listopadu 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová